

[H. C. Toff.]

ikke måtte blive kaldt skovfogeder, men skovfogedaspiranter, og deri lå vel for mange, som ikke havde kendskab til det, at det var en, der stod lige over for at få en stilling som skovfoged, men sådan var det faktisk ikke. Udtrykket skovtekniker dækker efter min opfattelse meget bedre den uddannelse, der ligger bagved, og det er jo en uddannelse, der giver adgang til flere grene.

Jeg vil imidlertid gerne som tidligere ordførere have lov til over for den højtærede landbrugsminister at give udtryk for, at jeg ønsker i alt fald at bevare benævnelsen skovfoged for dem, der ansættes i distrikterne. Det ærede medlem hr. Teichert nævnte, at ordet foged i andre tilfælde skulle være noget afskrækkende; for mig står det i alt fald sådan, at ordet skovfoged er noget hyggeligt, som jeg gerne vil bevare, og personligt, da jeg selv er uddannet som skovfogedaspirant og derfor har haft en vis tilknytning til det, synes jeg i alt fald, vi skal bevare benævnelsen, og jeg glæder mig til at kunne kaldes skovtekniker i fremtiden.

Jeg vil gerne derudover have lov til at sige, at udviklingen af uddannelsen på skovfogedskolen og ønsket om en mere ensartet uddannelse, kan jeg fuldt ud tilslutte mig og er derfor tilfreds med lovforslaget, men jeg vil gerne, som jeg sagde før, have det til behandling i et udvalg; og det er noget, der er anført i bemærkningerne, der giver mig anledning til dette ønske. Der står nemlig i bemærkningerne, at man ved uddannelsen især skal lægge vægt på den tekniske arbejdsledelse. Når man ved, hvad en skovfoged har at arbejde med, så ved man, at det ikke blot er et spørgsmål om en teknisk arbejdsledelse, men det er også et spørgsmål om udvisning af træer, det er et spørgsmål om regnskab, om salg af varer, og derfor vil jeg nødig være med til at indsnævre begrebet for det, som en skovfoged i fremtiden skal arbejde med, gennem det, der står i bemærkningerne, at man især skal

lægge vægt på den tekniske arbejdsledelse. Der burde vel stå, at uddannelsen skulle lægge vægt på, at man fik et godt grundlag for det arbejde, en skovfoged skal have, når han får en plads at virke på.

Endvidere vil jeg gerne også sige her, at jeg i udvalget ønsker at rejse spørgsmålet om skovskolerådet, som efter lovforslaget har en vis sammensætning. Jeg vil i udvalget gerne have belyst, om det ikke ville være rigtigt, at der kom en repræsentant fra klitvæsenet ind i skolerådet, fordi de, der uddannes som skovteknikere, også får ansættelse f. eks. som klitplantører under klitvæsenet, hvor særlige forhold jo ofte vil forekomme sammenlignet med arbejdet i løvskoven, hvorfor det vil være rigtigt, at der i skolerådet også sidder en repræsentant, der kan vejlede om, hvad der er nødvendigt for dem, der eventuelt ønsker at gå vejen over klitvæsenet.

I forbindelse med lovforslaget er der fremlagt et udkast til bekendtgørelse, og i dette står der, at skolerådet kan indstille til landbrugsministeren, at man, hvis der ikke er tilstrækkelig plads — og man venter kun, der kan være ca. 30 elever — har ret til at afvise nogen. Jeg mener, det må være rigtigst, hvis der skal være denne begrænsning, at der da i alt fald må være bestemte retningslinjer, man har at følge, således at det ikke er tilfældigheder, måske bekendtskaber, der er afgørende for, om man kan komme ind under uddannelsen.

Ligeledes vil jeg gerne nævne, at der jo står, at eleven efter ca. halvandet års forløb, efter 15 måneders forløb, skal op til en prøve, og så må det da være rigtigt, at der også gives et bevis for, at han har bestået denne prøve, hvis han har bestået den, således at prøven kan svare til en anden teknisk prøve efter 8.-9. skoleår eller noget lignende. Det bør være sådan, at man får et bevis, så vi ikke kommer i samme situation, som vi har i dag under uddannelsen af vore lærere, hvor mange består en præparandprøve, men hvor denne ikke giver